

for rigere Handelsomsætning. Rissens Fritgørelse har været optaget paa de fleste Toldlovsforslag i Folketinget, og er nu ogsaa fremsat af Regeringen blandt Forslagene i anden Række.

Den fuldstændige Ophævelse af Ristolden samt Halvering af Stenolietolden kan kun ventes opnaaet ved tilsvarende Indrømmelse paa Sukkertoldens Omraade. Vi have ikke næret Tvivl om, at saadan Indrømmelse maatte gøres. Heller ikke det oprindelige Lovforslag har — af Hensyn til den indenlandske Sukkerindustri — turdet opstille Uffstaffelse af al Sukkertold. Forslaget havde bevaret en — dog noget nedsat — Beskyttelsestold for Raffinaderierne. Under Sagens nærmere Overvejelse kom vi end videre til det Resultat, at det heller ikke gif an at hæve den for øvrigt ubetydelige nuværende Beskyttelse for Roesukkerfabrikkerne.

Sukkerbestatningen er for Tiden ordnet paa følgende Maade (Skilling omsat til Dre):

Sukker bestattes væsentligst efter dets Farve, idet man gaar ud fra, at jo mørkere Sukkeret er, desto simplere, mindre raffineret er det. Om end denne Maalestof ingenlunde er nøjagtig, har man dog hidtil ikke fundet nogen tilstrækkelig praktisk Fremgangsmaade til Fortoldning efter egentlig Sukkerholdighed eller Raffineringsværdi. Sukkerets Farve maales efter hollandske Farveprøver, der betegnes som „Amsterdammer-Standardprøve“ med vedføjet Numer; jo højere Numer, desto lysere er Farven. Den gældende Toldlov bestemmer, at de fineste raffinerede Sukkere, Kandis, Melis samt pulveriserede Sukkere, hvis Farve svarer til Standardprøve Nr. 18 eller er lysere end denne, bestattes med den egentlige Raffinadetold 13,5 Dre pr. Pbd. (Position Nr. 227). I denne Toldsats indholdes den væsentligste Beskyttelse for de indenlandske Raffinaderier, idet Springet fra denne Sats til den næste lavere udgør godt 4 Dre. Heraf kan dog kun ca. Halvdelen anses som virkelig Beskyttelse, da det

øvrige antages at være Godtgørelse for Svind, Told paa Hjelpestoffer m. m. Beskyttelsen virker dog temmelig stærkt, da der under denne Position kun indføres forholdsvis lidet (c. 6 Mill. Pbd.). De fleste have derfor hidtil været enige om, at denne Beskyttelsesats egner sig til nogen Redfættelse.

Den næste Toldsats, 9,4 Dre pr. Pbd. (Positionen Nr. 228), omfatter alle Sukkere, der ere mørkere end Nr. 18, men lysere end Nr. 9, og under denne Sats falder den overvejende Mængde af Indførselen (over 30 Mill. Pbd. Fariner og Buderfukkere).

Den tredje Toldsats, 8,5 Dre pr. Pbd. (Positionen Nr. 229), rammer Sukkere med Farve fra Nr. 9 og mørkere, men spiller for øvrigt kun en meget ubetydelig Rolle. Den fjerde Toldsats, 4,8 Dre pr. Pbd. (Positionen Nr. 230), gælder væsentlig Sirup og Mallas.

For indenlandsk Roesukker bestemte Lovene af 3dje Maj 1873 og 24de Marts 1877, at der for Sukkere, som ere mørkere end Standardprøve Nr. 19, betales 8 pCt. mindre Afgift end Toldsatsen for indført Sukker mellem Nr. 9 og 18. Denne Forskel vil for de nævnte Sukkere, udgøre $\frac{3}{4}$ Dre, medens den lysere Sort bestattes saaledes, at 7 Pbd. heraf svarer samme Afgift som 8 Pbd. af den mørkere Sort, altsaa $\frac{1}{7}$ mere. For Roesukkeret har alene Toldpositionen for Sukkere mellem Nr. 9 og Nr. 19 Betydning, da der til umiddelbar Konsum næsten ikke fremstilles Roesukkere enten af lysere eller af mørkere Farve. Begunstigelsen for Roesukkeret er saaledes dels $\frac{3}{4}$ Dre pr. Pbd., dels at Grænsen for den lavere Afgift gaar op til Nr. 19, medens den for indført Sukker kun naar til Nr. 18.

Dersom man nu ikke vilde borttage den Begunstigelse for indenlandsk Roesukker, som de gældende Love hjemle, og som tildels begrundes ved Roesukkerets mindre Raffineringsværdi i Sammenligning med Roesukker, saa maatte man altsaa beholde $\frac{3}{4}$